

Huisarts André van Loenen heeft een dokterspraktijk en is directeur van Medisch Centrum Zaan Zorg waar verschillende hulpverleners met elkaar samenwerken. Om de week schrijft hij voor deze krant.

Assistentie verzocht!

„Kan iemand me een handje helpen”, roep ik naar de assistenten. Marit de Lange, 32 jaar, ligt op mijn onderzoeksbank. Ze is in paniek, want ze heeft een rare plek in het midden van haar rug ontdekt toen ze op haar rug krabde, terwijl ze in de spiegel keek. Ze kan het zelf niet goed zien. Er zit een wat dubieuze grillige plek van zo'n 1,5 cm, met wisselende donkere en lichte kleuren. „Is het kanker dokter?”, vraagt ze bezorgd.

Helaas kan het bij dit soort plekjes alle kanten op. Vanwege de flinke paniek besluit ik om direct de plek volledig weg te halen. Zo handig en snel ben ik gelukkig, maar dan moet de assistente wel even helpen. Helaas is de praktijk net open en zijn alle assistenten druk bezig, maar Sarah de stagiaire is beschikbaar. Ze is net drie maanden in de praktijk en wil doktersassistente worden. Ik voel me verplicht, samen met de assistenten, om doktersassistenten op te leiden, omdat er een groot tekort aan is. Ik vind het daarom ook jammer als collega's geen stagiaires in de praktijk hebben.

Zo'n frisse wind en (meestal) leergierige stagiaire geeft altijd een leuke dynamiek in de praktijk. Sarah helpt me voor de eerste keer bij een operatie. Het is haar taak om enerzijds overzicht op de wond te houden door het bloed weg te vegen en anderzijds mij af en toe een instrument aan te geven. Terwijl ik opereer, roept Marit: „Ik word niet zo lekker André, ik ben duizelig en mijn vingers tintelen.” Ze ziet inderdaad spierwit en transpireert flink. Hyperventileren door paniek of een vasovagale reactie (die je kunt krijgen op het zien van bloed, door warmte of pijn), denk ik. In beide gevallen zou ze flauw kunnen vallen. „Pak een natte koude doek en leg die in haar nek”, instrueer ik Sarah. „Let goed op je ademhaling Marit.” Ik opereer snel door. Het bloed sijpelt flink over de rug uit de wond.

Sarah komt gelukkig snel met een natte doek. Maar ook Sarah ziet nu enorm bleek, voelt zich niet lekker en duizelig. „Kom helpen hier!”, roep ik naar de assistenten. Wat zit het menselijk lichaam toch raar in elkaar, denk ik stiekem grinnikend om het wat komische tafereel. Sarah en Marit met natte doeken op hun voorhoofd en benen hoog in de lucht. Ik ben benieuwd wat de dag nog meer gaat brengen.

